

ဇော်ဂျီ

ပလေးတိုး နီဒါနိုး

စာရေး သူ၏ အမှာ စာ

ပလေးတိုးနိဒါန်း သည် ရှေးခေတ် ဂရိဒဿနကဆရာ ပလေးတိုး ရေး ခဲ့သော ဖီဒရ (Phaedrus) ကထာ၊ သီတိတ (Theaetetus) ကထာ၊ အိုင်အုနွ (Ion) ကထာ၊ လက်ဒီ (Laches) ကထာ၊ ခါမိဒီ (Charmides) ကထာ၊ လိုင်စီ (Lyssis) ကထာ၊ ဂေါဂျိယ (Gorgias) ကထာ၊ မီနို (Meno) ကထာ၊ စာပွဲသဘင် (Symposium) ကထာ၊ သမ္မတနိုင်ငံ (Republic) ကထာ၊ ချေပချက် (Apology) ကထာ၊ ခရီတော် (Crito) ကထာ၊ ဖီဒို (Phaedo) ကထာ စာတမ်း ၁၃ ပုဒ်မှ ကောက်နုတ်သော စာများ ကို မြန်မာဘာသာပြန်လျက် ၁၉၆၁ ခုနှစ် လောက်မှစ၍ မြန်မာ စာဖတ် ပရိသတ်အတွက် မိတ်ဆက်သဘောအဖြစ်ဖြင့် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၌ ဖော်ပြခဲ့သော စာစု ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာစုတွင် ခရီတော် ကထာနှင့် မီနိုကထာ နှစ် ပုဒ်သည် အစအဆုံး အပြည့်အစုံ ဖြစ်၍ ကျန်စာများ သည် ကောက်နုတ်ချက်စာများ ဖြစ်သည်။ ကောက်နုတ်ချက်စာများ ကို ဖော်ပြရာတွင် စာပါ အကြောင်းအရာအလိုက် သင့်တော် သော အမည် ပေး၍ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ယခုအခါတွင် မဂ္ဂဇင်းမှာ ကဲ့သို့ စာပါ အကြောင်းအရာအလိုက် အမည် ပေးထားသော်လည်း စာအုပ်နှင့် လျော်သော ပြုပြင်ချက်များ ကို ပြုရပါသည်။ ထို့ပြင် ပလေးတိုး၏ စာသဘောကို ကျနစွာ နားလည်နိုင်ကြအောင် ရှေးခေတ် ဂရိနိုင်ငံနှင့် ရှေးခေတ်ဂရိလူမျိုးတို့အကြောင်းကို နိဒါန်းအဖြစ်ဖြင့် အတန်အသင့် ဖော်ပြထားပါသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်သည် ထိုနိဒါန်းကို ရှေးဦးစွာ ဖတ်လျှင် သင့်မည် ဟု ထင်မြင်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဤစာအုပ်၌ စာ ၂၄ ပုဒ်ကို အစီအစဉ်ပြုရာတွင် ပညာရှင်များ လက်ခံထားကြသော ပလေးတိုး၏ ကထာစာတမ်းဆိုင်ရာ သက္ကရာဇ်အလိုက် စီစဉ်ထားသည့် မဟုတ်ပါ။ ဆော့ခရတ္တီ၏ သဘာဝ ကို အလွယ်တကူ နားလည်စေလိုသော စေတနာဖြင့် စာပါ အကြောင်းအရာအလိုက် စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုံစံကား 'ဆော့ခရတ္တီ၏ ဝါသနာ' ဆိုင်ရာ ဖီဒရကထာနှင့် 'ဆော့ခရတ္တီ၏ ဝမ်းဆွဲဥပမာ (ဝါ) ဆော့ခရတ္တီနည်း' ဆိုင်ရာ သီတိကကထာတို့ သည် ဤစာအုပ်တွင် အသုံးပြုထားသော အခြားကထာများ ကို ရေး ဖြီးမှ ပလေးတိုးက ရေး သော ကထာများ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သို့ ရာတွင် ဆော့ခရတ္တီ စိတ်ဝင်စားသော

ယေဘုယျအကြောင်းအရာကိုလည်းကောင်း၊ ဆော့ဒရတ္တီ သုံးလေ့ရှိသော ယေဘုယျတွေ
ခေါ်ဆင်ခြင်နည်း ကိုလည်းကောင်း ရှေးဦးစွာ သိစေလိုသဖြင့် ဤစာအုပ်၌
လက်ဦးဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် မှာ မှသာ ဆော့ဒရတ္တီ၏ အတွေ့အခေါ်
အလွယ်အခက်ကို ဆင်ခြင်၍ စီစဉ်ပါသည်။ ထို့နောက် ခပ်စောစောပိုင်းကရေး သည်ဟု
ယူဆကြသော ဖီဒိုကထာမှ 'ဆော့ဒရတ္တီ၏ ဘဝနိဂုံး' ဖြင့် ပိတ်လိုက်ပါသည်။

ပလေးတိုး၏ စာများ ကို မြန်မာပြန်ရာတွင် မူလာဘာသာ ဖြစ်သော
ရှေးခေတ်ဂရိဘာသာမှ မြန်မာပြန်သည် မဟုတ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်မှတစ်ဆင့်
မြန်မာပြန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ်မှာ မူလာဘာသာမှ မြန်မာပြန်ခြင်းသည် အတိကျဆုံး၊
အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏ ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မူလာဘာသာကို
တတ်သည်အထိစောင့်ရလျှင် မြန်မာဘာသာသို့ ပလေးတိုး၏ စာများ ရောက်ဖို့ အရေး သည်
နုးကွေးရာသည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်မှတစ်ဆင့် မြန်မာပြန်ရခြင်း ဖြစ်သည်။
အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြန်များ သည်လည်း အလိုက်အတိုက် အတော် အတန် တိကျ၍ ပလေးတိုး၏
စကားပြေအရေး အသားကို (ဝါ) ရေး ဟန်ကို အတော် အတန် ဆောင်နိုင်ကြသည်ဟု
ဆိုကြသဖြင့် အတန်ငယ် အားတက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ရေး ဟန်အတွက် ပါမောက္ခဂျီ.ဝက်
(Jowett) ၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြန်များ ကို ယေဘုယျအားဖြင့် လက်ရင်းထားပါသည်။ တိကျမှု
အတွက်မူ အခြားအခြားသော ပါမောက္ခများ ၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်များ နှင့် ညှိပါသည်။
အထူးသဖြင့် ဂရိဘာသာတစ်ဘက်၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာတစ်ဘက် ပြန်ဆိုတင်ပြထားသော
စာများ (Loeb Classical Library) နှင့် ညှိပါသည်။ ထို့ပြင် ပါမောက္ခ အေ၊ အီး၊ တေလာ
(A.E. Taylor) ၏ ပလေးတိုး၏ အဋ္ဌကထာ (Plato: The Man And His Work)
ကျမ်းနှင့် လည်း ယေဘုယျအားဖြင့် ညှိပါသည်။ ဂရိ အမည် နာမများ ကို
မြန်မာအသံလွှတ်ရာတွင် အင်္ဂလိပ်အသံထွက် (English Pronouncing Dictionary By
Daniel Jones) အဘိဓာန်ကို အခြေခံ၍ မြန်မာ့နားနှင့် အဝင်ချောအောင်၊ မြန်မာ့အလှူနှင့်
သင့်အောင် မြန်မာ့အသံသို့ ဝဲ၍ အသံလွှတ်ပါသည်။

ပလေးတိုးသည် ဥရောပယဉ်ကျေးမှု ကို တည်ထောင်ခဲ့သော

ရှေးခေတ်ဂရိစာရေး ဆရာကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ သူရေး သော အကြောင်းအရာသည် လူ့လောက၏ ကံသုံးပါး အမှုအရာတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှားအမှန် အကောင်းအဆိုး ပြဿနာတို့ကို ဖွင့်ဆိုလမ်းပြသော ဒဿနိကပညာရပ် ဖြစ်သည်။ ရေးရာတွင် ဉာဏ်ကိစ္စတို့ကို ထင်ရှားအောင်သာမက ပြဇာတ် ကောင်းကို ဖတ်ရသကဲ့သို့ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်အောင်လည်း ရေး တတ်သည်။ ယခုရွေးချယ်ထား သော စာများ သည် လောကကို စောင့်တတ်သော အကူစရိုက်ကောင်း၊ လောကကို ဖျက်ဆီးတတ် သော အကူစရိုက်ဆိုးတို့ကို ဖွင့်ဆိုသော စာများ ဖြစ်ရာ ထိုစာများ သည် ဉာဏ်ပွားရာပွားကြောင်း ဖြစ်ကောင်း၏ ဟု မှတ်ယူမိသည်။ ယုတ်စွအဆုံး ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပြန်မြင်၍ ခြေရာကောက်တတ် စရာ အကြောင်းရှိသည်ဟု မှတ်ယူမိသည်။ ဤအမှတ်အယူဖြင့် ထိုစာများ ကို မြန်မာပြန်ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ထိုမြန်မာပြန်များ ကို ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ် ဒဿနိကပါမောက္ခ ဦးခင်မောင်ဝင်းက ဖတ်ရှုစစ်ဆေးပေးပါသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် 'ချေပချက်' ကထာဆိုင်ရာ ကောက်နုတ်ချက်များ ကိုလည်းကောင်း၊ 'ခရီးတော် ' နှင့် 'မိန့်' ကထာနှစ်ပုဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ 'စာပွဲ သဘင်' ကထာဆိုင်ရာ ကောက်နုတ်ချက်များ ကိုလည်းကောင်း၊ 'လက်ခံ' ကထာဆိုင်ရာ ကောက်နုတ်ချက်များ ကိုလည်းကောင်း၊ ဖတ်ရှုစစ်ဆေး၍ အကြံဉာဏ်ပေးပါသည်။ သို့ ရာတွင် မြန်မာပြန်များ ၌ အချွတ်အချော် အတိမ်းအယိမ်း ရှိနေသေးပါက မြန်မာပြန်သူ၌ သာ တာဝန်ရှိသည် ဟု ယူကြစေလိုပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစာမျိုးကို ဘာသာပြန်သည့်ကိစ္စ၌ တစ်ထပ် ဖြင့် သန့်စင်နိုင်ခြင်းမရှိ။ အထပ်ထပ်ဖြင့် သာ သန့်စင်နိုင်ခြင်း ရှိမည် ဖြစ်သော ကြောင့် ပင်။ ထို့နောက် ဤစာအုပ် ဖြစ်မြောက်လာရေး အတွက် အစစအရာရာ၌ စေတနာထက်ထက်သန်သန်ဖြင့် ကူညီကြသော စာရေး ဆရာ မင်းယုဝေနှင့် တနင်္သာရီ မောင်ချစ်စံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စိန်ပန်းမြိုင် မောင်ချစ်ဝေကိုလည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

နိဒါန်း

ပလေးတိုးသည် ဆော့ဒရတ္တီ၏ တပည့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ယုတ်စွအဆုံး ဆော့ဒရတ္တီကို ကြည်ညို၍ ဆော့ဒရတ္တီ၏ နည်းနိဿ ရည်းကို နှစ်သက် လက်ခံသူ ဖြစ်သည်။ ပလေးတိုးရေး သော ကထာစာတမ်း အများ အပြားတွင် ဆော့ဒရတ္တီကို ခေါင်းဆောင်တင်၍ ရေး ခဲ့သည်ကို တွေ့နိုင် သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ် ဦးကို ဒွန်တွဲ ၍ သိထိုက်သည်။ တစ်ဖန် ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ် ဦးအကြောင်း ကို သိလိုလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ် ဦး ထွန်းကားရာ ဖြစ်သော ရှေးခေတ်ဂရိဒေသနှင့် ရှေးခေတ်ဂရိလောက အကြောင်းတို့ကို နောက်ခံကားအ ဖြစ်ဖြင့် ကြိုတင်သိသင့်သည်ဟု ထင်မြင်ပါသည်။

ဇော်ဂျီ

(က) ရှေးခေတ် ဂရိသမိုင်းအကျဉ်း ဘီစီ (၅၀၀-၃၀၀)

ဆော့ခရတ္တီသည် ဂရိတို့ဒေသ၊ အက်သင်းမြို့ တွင် ခရစ်တော် မပေါ်မီ လွန်ခဲ့သော ဘီစီ ၄၆၉ ခုနှစ် ဌိ ဖွားမြင်၍ ဘီစီ ၃၉၉ ဌိ လွန်သည်။ ပလေးတိုးသည် အက်သင်းမြို့ တွင် ပင် ဘီစီ ၄၂၇ (၄၂၈?) ခုနှစ် ဌိ ဖွားမြင်၍ ၃၄၇ (၃၄၈?) ဌိ လွန်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ် ဦးစလုံးသည် ဘီစီငါးရာစုနောက်ပိုင်းမှ ဘီစီလေးရာစုအဦးပိုင်းအထိ ဖြစ်သော ကာလအတွင်း တွင် ထွန်းကားခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဆော့ခရတ္တီဖွားသော ခုနှစ် သက္ကရာဇ်နှင့် ပလေးတိုးဖွားသော ခုနှစ် သက္ကရာဇ်တို့ကို ဗုဒ္ဓသာသနာ တော် နှင့် ယှဉ်ကြည့်လျှင် ဂင်္ဂါမြစ်ဝှမ်းအရပ် မဇ္ဈိမဒေသ၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ (ဘီစီ ၅၆၆-၄၈၆?) ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော် မူပြီးသည့်နောက် ၁၇ နှစ် ခန့်အကြာတွင် ဆော့ခရတ္တီကိုဖွား၍ ၅၈ နှစ် ခန့်အကြာတွင် ပလေးတိုးကို ဖွားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ထိုခေတ်သည် မဇ္ဈိမဒေသ ဗုဒ္ဓခေတ်နှင့် အပြိုင် ဖြစ်သည်ဟု မဆိုသာသော် လည်း အနည်းငယ်မျှသာ နှောင်းသော ခေတ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဂရိတို့ဒေသ

ဆော့ခရတ္တီကို မဖွားမီ လွန်ခဲ့သော နှစ် ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်လောက်ကပင် သို့မဟုတ် ဘီစီ ၈၀၀ လောက်ကပင် ဥရောပအရှေ့တောင်စွန်းရှိ ပဲလပါနီဆကျွန်းဆွယ် (Peloponnesia) ၌ ဂရိလူမျိုးတို့သည် မြို့ နိုင်ငံငယ်များ ကို အခြေတကျ တည်ထောင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ရှေးခေတ် အိန္ဒိယ၊ မဇ္ဈိမဒေသ၌ တိုင်းကြီး တစ်ဆယ့်ခြောက်တိုင်း၊ ပြည်ကြီး တစ်ဆယ့်ခြောက်ပြည် တည်ထောင် သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ မြို့ နိုင်ငံ အများ အပြားရှိသည့်အနက် အက်သင်းမြို့ နိုင်ငံ၊ သီမီမြို့ နိုင်ငံ၊ ကော်ရင့်မြို့ နိုင်ငံ၊ စပါတာမြို့ နိုင်ငံတို့သည် ထင်ရှားသော နိုင်ငံများ ဖြစ်သည်။ ဆော့ခရတ္တီနှင့် ပလေးတိုးတို့ ဖွားမြင်ရာ ဖြစ်သော အက်သင်းမြို့ နိုင်ငံသည် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။ မဇ္ဈိမဒေသရှိ တိုင်းနှင့် ပြည်တို့တွင် မဂဓတိုင်း၊ ပါတလိပုတ်ပြည် အထင်အရှားဆုံး ဖြစ်သကဲ့သို့ ပင် ထိုမြို့ နိုင်ငံ အသီးသီး၌ နေထိုင်ကြသော သူများ သည် ဂရိလူမျိုးများ သာ ဖြစ်၍

ဂရိဘာသာစကားကိုသာ ပြောဆိုကြသူများ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သီးခြားနိုင်ငံများ တည်ထောင်၍ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းနှင့် နေထိုင်ကြသည်။

ပါရှင်စစ်ပွဲ

ပဲလပါနိုဆကျွန်းဆွယ်တွင် ဂရိမြို့ နိုင်ငံများ ထွန်းကားလာကြသည်နှင့် အမျှ အာရှတိုက်ရှိ (ယခုအခေါ် အီရန်နိုင်ငံ) ပါရှား (ပါရှင်) နိုင်ငံသည်လည်း ထွန်းကားလျက်ရှိသည်။ ဘီစီ ၅၀ လောက်တွင် အင်အားကြီးလှသော ပါရှားနိုင်ငံသည် အနောက်ဥရောပသို့ နယ်ချဲ့လာသည်။ ထိုအခါ အက်သင်းမြို့ နိုင်ငံသည် ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြု၍ ပါရှား၏ နယ်ချဲ့ရန်ကို တွန်းလှန်ခဲ့သည်။ ဂရိမြို့ နိုင်ငံငယ်များ သည် စည်းလုံးလာ၍ အက်သင်းကို အကူအညီပေးခဲ့ရာ ဘီစီ ၄၇၉ လောက် တွင် ပါရှားနယ်ချဲ့ရန်သည် နာလန်မထူနိုင်လောက်အောင် အရှုံးပေးလိုက် ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဂရိ တို့၏ စိတ်ဓာတ် မည် မျှတက်ကြွလာသည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် အက်သင်းမြို့ နိုင်ငံသည် စစ်ပွဲကြီးပြီးသည့်နောက် နှစ် ပေါင်းလေးဆယ်ခန့်အတွင်း တွင် အဖက်ဖက်၌ တစ်ရှိန်ထိုး တိုးတက်၍ ကြီးကျယ်လာခြင်းသည် ပါရှင်စစ်ပွဲကို အောင်နိုင်လိုက်သော အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် လည်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။

အက်သင်းမြို့ ၏ ဂုဏ်ကျက်သရေ

အထူးသဖြင့် ဆော့ခရတ္တို ရှစ်နှစ် သားအရွယ်သို့ ရောက်သော ဘီစီ ၄၆၁ ခုမှ ဘီစီ ၄၃၁ ခု အထိ အက်သင်းမြို့ ၌ အနှစ် သုံးဆယ်ကြာမျှ ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်းခံရသော ပရီကလီ (Pericles) မင်း စိုးစံစဉ် အက်သင်းမြို့ နိုင်ငံ၏ အောင်မြင်မှု ၊ တိုးတက်မှု တို့သည် ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် မှတ်တိုင်တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ အက်သင်းရေတပ်၏ အာဏာစက်သည် ဂရိဒေသအရှေ့ဘက်၌ အလွန်ထက်မြက်သည်။ ဂရိမြို့ နိုင်ငံများ ကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဂရိမြို့ နိုင်ငံငယ် အများ အပြားသည် အက်သင်း၏ သစ္စာကို ခံယူလာကြသည်။ တစ်ဖန် အက်သင်း၏ အုပ်ချုပ်ရေး ဘက်တွင် ဂရိ ဒီမိုကရေစီ ထွန်းကားလာသည်။ လက်မှု ပညာ ထွန်းကားလာသည်။ လယ်ယာလုပ်ငန်း တိုးတက်လာသည်။ ပြည်တွင်း ပြည်ပ အရောင်း အဝယ်

ကြီးကျယ်လာသည်။ အက်သင်း၏ စီးပွားရေး အခြေအနေသည် ထိပ်တန်းသို့ ရောက်လာသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ပြင် ပညာသင်ကြားရေး ကျယ်ပြန့်လာသည်။ ဗိသုကာပညာ၊ တမော့ပညာတို့ တိုးတက်လာသည်။ ဂရိရာဇဝင်စာပေ၊ ဂရိပြဇာတ်စာပေတို့ တိုးတက်လာသည်။ ဂရိမြို့ နိုင်ငံငယ်များ သည် အက်သင်း ကို ဆရာတင်လာကြရသည်။

ပဲလပါနီဆစ်စ်ပွဲ (၄၃၁-၄၀၄)

ဘီစီ ၄၃၁ ခုလောက်သို့ ရောက်လာသော အခါ အက်သင်း

တန်ခိုးကြီးလာသည်နှင့် အမျှ အချို့သော မြို့ နိုင်ငံငယ်တို့သည် မကျေနပ် ဖြစ်လာကြသည်။ အချို့လည်း စပါတာမြို့ နိုင်ငံဘက် သို့ ဝင်၍ ပူးပေါင်းသွားကြသည်။ အက်သင်းကလည်း တန်ခိုးပြလွန်းသည် ဖြစ်ရာ စပါတာက ဦးဆောင်၍ အက်သင်းကို အန်တုလာကြသည်။ ထို့ပြင် ဘီစီ ၄၃၁ ခုတွင် အက်သင်းမြို့ နိုင်ငံ၌ ပလိပ်ကပ် ရောဂါ ဖြစ်ပွားသဖြင့် လူအများ အပြား သေကြေပျက်စီးကြသည်။ ပရီကလိမင်းလည်း ကပ်ဆိုးထဲ၌ ပါသွားသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ပဲလပါနီဆစ်စ်သော ဂရိကျွန်းဆွယ် တောင်ပိုင်းရှိ ဂရိမြို့ နိုင်ငံတို့သည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာ၍ ဂရိအချင်းချင်း စစ်ခင်းကြသည်။ အက်သင်းကို အန်တုသော မြို့ နိုင်ငံငယ်များ ၏ ခေါင်းဆောင်သည် စပါတာမြို့ နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ အက်သင်းနှင့် စပါတာတို့ ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် စစ်ခင်းကြသည်မှာ နှစ် ပေါင်း ၃၀ ခန့်ကြာသည်။ ဘီစီ ၄၀၄ ခုတွင် အက်သင်းသည် စပါတာကို အညံ့ခံလိုက်ရသည်။

စစ်ပြီးနောက်ပိုင်း

စပါတာသည် အက်သင်းမြို့ ၏ ခေါင်းဆောင် ၃၀ ပါဝင်သော

မင်းသုံးဆယ်အဖွဲ့ကို ဖွဲ့၍ အက်သင်းမြို့ နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်စေသည်။ သို့ ရာတွင် အက်သင်းမြို့ နိုင်ငံအတွင်းတွင် မင်းသုံးဆယ် အဖွဲ့ကို ပုန်ကန်ကြသူများ ပေါ်ပေါက်လာ ဘီစီ ၃၉၉ ခုတွင် မင်းသုံးဆယ်အဖွဲ့ပျက်၍ ဂရိဒီမိုကရေစီ သမားတို့ ပြန်တက်လာသည်။ သို့ ရာတွင် ဒီမိုကရေစီသည် ပရီကလိမင်းလက်ထက်ကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ အထိန်းကောင်း အကွပ်ကောင်း မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ တစ်ဖန် ဂရိတို့၏ ခေါင်းဆောင်သစ် ဖြစ်လာသော စပါတာသည် မောက်မောက်မာမာ ဖြစ်လာပြန်ရာ မြို့ နိုင်ငံငယ်တို့ သည်

ယခင်ကကဲ့သို့ အုပ်စုဖွဲ့လာကြရပြန်သည်။ တစ်နိုင်ငံတည်းက အင်အားကြီးမားလာမည် ကို စိုးရိမ်သဖြင့် နိုင်ငံငယ်အချင်းချင်း အင်အားစု မဲတင်းမှု ကို ပြုကြပါသေး၏ ။ သို့ ရာတွင် မသင့်မြတ် နိုင်ကြသဖြင့် ဘီစီ ၃၃၈ ခုတွင် မက်ဆီဒေါနီးယားနိုင်ငံမှ မျိုးခြားမင်း ဖြစ်သော သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင် ဖစ်လစ်၏ လက်အောက်သို့ ဂရိဒေသတစ်ခုလုံး ကျရောက်၍ ရှေးခေတ်ဂရိ ဇာတ်သိမ်းရလေတော့ သည်။
